

[Robert Christensen.]

vi beslutter os i så god tid før overenskomstforhandlinger, at parterne på markedet ved, hvad de har at rette sig efter.

Jeg vil også gerne understrege, at i andre lande og ikke mindst i fællesmarkedet yder arbejdsgiverne et væsentligt større bidrag til social sikring, end de gør her i landet, så jeg har såmænd ikke noget imod, at vi går noget i denne retning, men vi må diskutere det senere.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg ikke er forbavset over, at det kommer til at koste flere penge enten for skatteyderne eller arbejdsgiverne, eller hvor nu udgiften kommer til at ligge. For mig er det væsentlige, at vi får den tryghed, der er betingelsen for trivsel; så får vi bedre arbejdsforhold, og man kan med statistik bevise, at når menneskene trives godt, yder de også en større præstation, og dermed får vi en større produktion. Kan vi lave dette her sådan, at vi kan undlade at tale om en driftsudgift, men i stedet kan tale om en investering i fremtiden, medvirker vi gerne til en velvillig behandling af lovforslagene, når de kommer.

Valbak: Det fremgår af den redegørelse, vi har fået, at vi i næste samling vil få et lovforslag på grundlag af den skitse, redegørelsen indeholder. En redegørelse nu kan derfor tjene det, synes jeg, meget fornuftige formål at fremkalde reaktioner, give inspiration, give en rettesnor for det nærmere, detaljerede udformningsarbejde, som nu forestår.

Ministeren har i sin redegørelse opstillet en målsætning i 3 hovedpunkter. Det første hovedpunkt er, at ordningen skal omfatte hele befolkningen. Det kan vi i princippet tiltræde. En sådan ordning vil for det første inddrage grupper, som i forvejen er sikret et stykke vej uden for systemet som en del af deres arbejdsvilkår — jeg tænker her på funktionærer, tjenestemænd og medhjælpere — og for det andet inddrage en gruppe, som i dag på frivilligt grundlag har adgang til den offentlige sygesikring, men som i fremtiden får en obligatorisk stilling inden for systemet, altså de selvstændige. Hvad nu angår funktionærerne, tjenestemændene og de andre, har vel nok en meget væsentlig tilskyndelse til at inddrage dem været af teknisk karakter. Ved at gøre det forenkler vi

problemerne på opkrævningssiden, og her forudsættes jo kildeskatten at blive midlet. Det er rigtigt, at ordningen betyder en risikoudjævning, der kommer den lille arbejdsgiver og dermed naturligvis også indirekte de funktionærer til gode, som den lille arbejdsgiver har. Alt det er meget godt. Men det, der tæller direkte for funktionæren, tjenestemanden o. s. v., det er: hvad får han for sit bidrag på $\frac{1}{2}$ pct., som han skal betale på lige fod med andre? I forhold til den nuværende dækning må man nok sige, at det er meget begrænset. Det hænger sammen med, at de fleste sygdomstilfælde er af meget kort varighed. Hvis vi derfor skal gennemføre dette her, må vi gøre os klart, at funktionærerne, tjenestemændene og medhjælperne efter al sandsynlighed vil møde op med krav om kompensation, krav, som nok ikke uden videre kan fejces af bordet. Disse indvendinger skal naturligvis vurderes over for de fordele, der er. Vi får det rationelle system, og vi får samlet de få, men meget truende, langvarige sygdomstilfælde op, som også findes inden for disse grupper. Efter i hvert fald mit foreløbige skøn vejer disse fordele ulemperne op.

Hvad angår de selvstændige, har det for vort parti længe været et ønske at få dem inddraget i en omfattende obligatorisk ordning. De selvstændige vil få den afvigende stilling, at de efter oplægget vil få 30 ventedage mod andres lille antal ventedage. Det bygger på to forhold: for det første at de selvstændige langtfra altid mister indtægt i korterevarende sygdomstilfælde, for det andet at risikoområdet og det alle omfattende bidrag på $\frac{1}{2}$ pct. så nogenlunde skulle svare til hinanden; hvis ellers dette sidste er en kendsgerning snarere end en antagelse, har jeg ikke flere bemærkninger om dette spørgsmål. Det kunne ellers have været skønt, om vi kunne være kommet ned på så få karenstage også for denne gruppe, at en frivillig, offentlig, mindre rationel ordning ikke havde været nødvendig.

Inden jeg forlader personkredsen, vil jeg gerne konstatere med tilfredshed, at nyordningen vil ophæve forskelsbehandlingen af forsørgere på den ene side og ikke-forsørgere på den anden.

Målsætningens to andre hovedpunkter er, at ydelserne skal afpasses med hensyntagen til den hidtidige indtægt, altså indkomstbortfaldsprincippet, og for det andet at ens-